

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 843

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 noiembrie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 477 din 23 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	2-4	minime și aprobarea modului de transpunere a obligațiilor de constituire și menținere a stocurilor de urgență pentru țitei și/sau produse petroliere pe operatori economici în anul 2014	8-9
Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal	4-7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.023. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 478/2014 privind stabilirea nivelului stocurilor		1.536. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea și completarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.107/2012 privind emiterea prin intermediul centrului de imprimare masivă a unor acte administrative și procedurale	9
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 23 din 6 octombrie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 477**

din 23 septembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu referire la art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu referire la art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Vasile Duminică și Radu Păltineanu, prin Asociația Uniunea Democratică a Revoluționarilor Adevărați din România, în Dosarul nr. 3.818/109/2013 al Tribunalului Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 477D/2014.

2. La apelul nominal răspunde consilier juridic Marius Gabriel Popescu, cu delegație depusă la dosar, pentru partea Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Afacerilor Interne. Lipsesc autorii excepției de neconstituționalitate. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Casei de Pensii Sectoriale a Ministerului Afacerilor Interne, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 42 din 22 ianuarie 2014. Depune note scrise în acest sens.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 554 din 17 decembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 7 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.818/109/2013, **Tribunalul Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională**

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Vasile Duminică și Radu Păltineanu, prin Asociația Uniunea Democratică a Revoluționarilor Adevărați din România, în cadrul soluționării unei cauze având ca obiect soluționarea contestației la decizia de pensionare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (5), deoarece „fundamentele avute în vedere la adoptarea măsurii criticate nu sunt reale, fiind contrazise chiar de programul de guvernare U.S.L.” În plus, măsura prelungirii suspendării și în cursul anului 2013 a dreptului la indemnizația prevăzută de Legea nr. 341/2004 nu este justificată obiectiv și nici nu are la bază un studiu concret de impact financiar și social. De asemenea, nici urgența luării măsurii nu este temeinic justificată. De asemenea, arată că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție pentru adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012. Invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 65/1995, nr. 83/1998 și nr. 255/2005.

7. Totodată, autorii excepției de neconstituționalitate formulează critici și sub aspectul celerității adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012, dat fiind că nota de fundamentare a acesteia s-a aflat în dezbatere publică doar 10 ore. Or, în situația dată nu își găsea aplicare art. 6 alin. (9) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.

8. **Tribunalul Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată nu este fondată, întrucât s-a statuat deja atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că aspectul restrângerii sau înlăturării unor drepturi ține de marja de apreciere a statului, cel mai bine plasat pentru a putea aprecia asupra politicilor sale sociale. Cu atât mai mult, apreciază că indemnizația prevăzută de Legea nr. 341/2004 nu reprezintă un drept fundamental apărut de Constituție. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate ce vizează procedura de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012, instanța apreciază că acestea au rămas fără obiect ca urmare a aprobării acesteia prin Legea nr. 36/2014.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 554/2013, nr. 42/2014 și nr. 244/2014. Astfel, arată că, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale, deși autoritățile au dreptul de a dispune cu privire la acordarea drepturilor bănești pretinse de autorii excepției de neconstituționalitate, restrângerea ori suspendarea acestor drepturi și în viitor, în condițiile în care textele de lege care le prevăd nu au fost abrogate, ar putea justifica întrebarea dacă aceste drepturi mai există și dacă nu cumva textele de lege care le prevăd au fost în fapt lipsite de eficiență, așa încât speranța titularilor acestor drepturi, deși are un suport legal, este în realitate lipsită de conținut. Astfel, deși formal limitată în timp, respectiv vizând durata unui an calendaristic, măsura de suspendare repetată a acestor drepturi, pentru mai mulți ani la rând, ar putea afecta caracterul previzibil al normelor de lege, creând incertitudine cu privire la existența acestor drepturi. Referitor la acest aspect, menționează că Avocatul Poporului întreprinde demersuri în sensul reluării acordării drepturilor suspendate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014, dispoziții care au următorul cuprins: „*Prevederile art. 15, 18, 19 și 20 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.*” Din susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate reiese că ceea ce se critică este soluția legislativă de prelungire a suspendării acordării indemnizației prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, soluție cuprinsă în conținutul normativ al art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, cu următorul conținut:

„Art. II

Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]

Art. 18

În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut

de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”

14. Prin urmare, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 cu referire la art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011. Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate temporară, în cursul anului 2013, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), urmează a se analiza constituționalitatea acestora.

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (5) privind delegarea legislativă.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 prin Legea nr. 36/2014 nu poate avea relevanță în examinarea constituționalității extrinseci a acestei ordonanțe de urgență a Guvernului, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, și Decizia nr. 1.559 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 3 februarie 2012), aprobarea prin lege a unei ordonanțe de urgență a Guvernului nu poate acoperi un eventual viciu de neconstituționalitate extrinsecă al acesteia.

17. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține că, în ceea ce privește aceleași dispoziții de lege raportate la art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 554 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, prin care a constatat că prevederile criticate nu fac altceva decât să prelungească și pentru anul 2013 aplicarea măsurilor instituite deja prin acte normative care, la rândul lor, au constituit obiect al controlului de neconstituționalitate, sens în care este Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 193 din 2 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 iulie 2013, prin care instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiate, criticile de neconstituționalitate formulate.

18. Curtea a mai reținut că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 se arată că aceasta a fost adoptată avându-se în vedere încetarea aplicabilității, la data de 31 decembrie 2012, a măsurilor financiare în domeniul bugetar instituite prin Legea nr. 283/2011 și faptul că există riscul ca la 1 ianuarie 2013 să nu existe politici fiscale și bugetare asumate prin Programul de guvernare de către noul Guvern investit în urma alegerilor parlamentare din data de 9 decembrie 2012. Or, neadoptarea acestor măsuri și pentru anul 2013 ar fi determinat afectarea semnificativă a sustenabilității finanțelor publice, generând un impact suplimentar asupra cheltuielilor bugetare și, respectiv, asupra deficitului bugetar de 6,8% din produsul intern brut.

19. Totodată, Curtea a observat că prin Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, instanța de contencios constituțional a reliefat necesitatea creării unui echilibru între interesele generale ale societății și interesele particulare ale persoanelor, sens în care este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului

general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50).

20. Având în vedere cele prezentate în expunerea de motive, precum și faptul că legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia (Hotărârea din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragraful 49), Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată.

21. Referitor la susținerea potrivit căreia nu se respectă cerința prevăzută de dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (5), din analiza procesului legislativ, Curtea a reținut, prin aceeași Decizie nr. 554 din 17 decembrie 2013, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 a fost adoptată de Guvern în data de 12 decembrie 2012, înregistrată la Senat pentru

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Duminică și Radu Păltineanu, prin Asociația Uniunea Democratică a Revoluționarilor Adevărați din România, în Dosarul nr. 3.818/109/2013 al Tribunalului Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu referire la art. 11 art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 septembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 7 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

dezbateri, ca primă Cameră, cu nr. Bp409 din data de 13 decembrie 2012 (Adresa nr. E 169/13.12.2012), și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012. Astfel, având în vedere că au fost îndeplinite condițiile privind intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, raportată la art. 115 alin. (5) din Constituție, este neîntemeiată. De altfel, cele statuate la art. 115 alin. (5) din Constituție nu sunt în sensul că ordonanța de urgență ar putea să intre în vigoare, deci să producă efecte juridice, numai după ce a parcurs dezbateri parlamentară, ci condiția este să fie depusă la camera competentă spre dezbateri și să fie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

22. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 12.074/231/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 204 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că în prezenta cauză este criticată lipsa unei norme tranzitorii care să permită incidența împăcării în cauzele aflate în curs de judecată,

dar în care s-a depășit momentul citirii actului de sesizare la data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Se observă tendința de limitare a incidenței acestei instituții în reglementarea actualului cod, împăcarea producând efecte, potrivit art. 159 alin. (3) din cuprinsul acestuia, numai între părți, în măsura în care are loc până la citirea actului de sesizare a instanței, spre deosebire de reglementarea din vechiul Cod penal, care permitea, conform art. 132, în situația împăcării, atât solidaritatea activă, cât și solidaritatea pasivă, iar aceasta putea interveni până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Se arată că, în măsura în care părțile doresc să se împăce și ambele coduri prevăd posibilitatea împăcării pentru o anumită infracțiune, legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, în timp ce, pentru acele infracțiuni pentru care doar Codul penal în vigoare prevede împăcarea ca modalitate de înlăturare a răspunderii penale, actualul Cod constituie legea penală mai favorabilă. Se susține că împăcarea, din punctul de vedere al dreptului penal, este o cauză de înlăturare a răspunderii penale, iar din punct de vedere procesual-penal, reprezintă un impediment în desfășurarea procesului penal. Se arată că, fiind o instituție cu o puternică componentă de drept substanțial, aceasta este supusă principiului aplicării legii penale mai favorabile. Se subliniază faptul că, pentru situații tranzitorii similare, Curtea Constituțională, făcând aplicarea principiului prevăzut la art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, a stabilit că trebuie avut în vedere primul termen de judecată la care procedura este legal îndeplinită. Se conchide că, potrivit acestei jurisprudențe, și în prezenta cauză momentul citirii actului de sesizare va fi considerat primul termen de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 12.074/231/2013, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 159 alin. (3) din Codul penal**, excepție ridicată de procuror într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt calificat, în cadrul căreia a fost formulată cerere de împăcare a părților, potrivit dispozițiilor textului criticat.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt neconstituționale în condițiile în care acestea înlătură aplicarea legii penale mai favorabile în situațiile tranzitorii în care inculpații au fost trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal, pentru săvârșirea unor infracțiuni pentru care împăcarea părților nu înlătură răspunderea penală, potrivit dispozițiilor Codului penal din 1969, cauze în care, la data de 1 februarie 2014, se depășise momentul citirii actului de sesizare a instanței.

6. Referitor la pretinsa încălcare prin textul criticat a principiului aplicării legii penale mai favorabile, se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, prin care s-a constatat că prevederile art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 sunt neconstituționale în măsura în care înlătură aplicarea legii penale mai favorabile. Se arată că acestea sunt valabile *mutatis mutandis* în cazul dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, în privința situațiilor tranzitorii. Se observă că legiuitorul nu a prevăzut în mod expres aplicarea legii penale mai favorabile în situația inculpaților trimiși în judecată, înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal, pentru infracțiuni pentru care împăcarea părților nu înlătură răspunderea penală, conform dispozițiilor Codului penal din 1969, în cauzele în care citirea actului de sesizare a instanței a avut loc înaintea datei de

1 februarie 2014. Se arată că, pentru respectarea dispozițiilor constituționale invocate, în aceste cauze trebuie să se țină cont de caracterul mai favorabil al dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, în caz contrar textul criticat fiind de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

7. Cu privire la pretinsa încălcare prin prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se subliniază faptul că până la data intrării în vigoare a Codului penal, pentru infracțiunile de furt sau furt calificat, împăcarea părților nu înlătură răspunderea penală. Astfel, prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal, în lipsa unor dispoziții referitoare la situații tranzitorii, vor fi aplicabile în cauzele penale referitoare la infracțiuni de furt sau furt calificat săvârșite înaintea datei de 1 februarie 2014, ne judecate definitiv până la această dată, în care nu a fost depășit momentul citirii actului de sesizare a instanței până la data anterior arătată, în timp ce în cauze penale din aceeași categorie, în care citirea actului de sesizare a instanței a avut loc până la data intrării în vigoare a Codului penal, nu va putea opera instituția împăcării părților. Se susține, prin urmare, existența unei discriminări între cele două categorii de inculpați, care se află în situații juridice identice, sub aspectul aplicabilității acestei cauze de înlăturare a răspunderii penale. Se arată că diferența de regim juridic supusă analizei nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, întrucât durata fiecărei etape procesuale depinde de factori aleatorii care nu țin de voința părților.

8. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1), în măsura în care acestea nu se aplică în cauzele penale aflate pe rolul instanțelor la data de 1 februarie 2014, referitoare la infracțiuni pentru care împăcarea părților nu înlătură răspunderea penală, conform Codului penal din 1969, în care citirea actului de sesizare a instanței a avut loc înaintea datei arătate. Se arată că, în lipsa unor dispoziții exprese referitoare la aplicarea textului criticat în situații tranzitorii, se impune aplicarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Se susține că împăcarea părților este o instituție juridică mixtă, de drept penal substanțial și procesual, căreia îi sunt aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011. Se arată că textul criticat, reglementând o cauză de înlăturare a răspunderii penale, trebuie aplicat tuturor cauzelor penale în curs de soluționare la data intrării sale în vigoare, indiferent de stadiul procesual în care acestea se află, o interpretare contrară fiind de natură a încălca principiul aplicării legii penale mai favorabile și principiul egalității în drepturi. În acest sens, se face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei*, prin care instanța europeană a stabilit că aplicarea unui tratament diferit unor situații juridice identice trebuie să aibă o justificare obiectivă și rezonabilă.

9. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** susține că prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite anterior datei intrării în vigoare a Codului penal, cauze în care la această dată se depășise momentul procedural al citirii actului de sesizare a instanței. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 1.483 din 8 noiembrie 2011 și nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, prin care instanța de contencios constituțional a subliniat că o dispoziție penală este neconstituțională în măsura în care nu permite aplicarea legii

penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și, respectiv, că, potrivit prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, ori de câte ori există norme mai favorabile, acestea vor fi aplicabile fie retroactivând, fie ultraactivând. Se arată că în determinarea legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și cele referitoare la cauzele care înlătură răspunderea penală. Se subliniază faptul că o astfel de cauză este și împăcarea părților, ea având ca efect încetarea dreptului statului de tragere la răspundere penală și, pe cale de consecință, de aplicare a unei pedepse. Se arată că, potrivit art. 5 din Codul penal, atunci când, de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei, intervine o lege care prevede o cauză de înlăturare a răspunderii penale, respectiv împăcarea părților, această lege va fi apreciată ca fiind mai favorabilă.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.*”

14. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii și art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal reglementează împăcarea ca una dintre cauzele care înlătură răspunderea penală. Pentru a determina însă natura juridică a acestei instituții, respectiv dacă aceasta este una de drept penal substanțial sau procedural, Curtea, în conformitate cu cele statuate prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011, va avea în vedere următoarele criterii: obiectul de reglementare al normei, scopul reglementării și rezultatul la care conduce norma. Așadar, așezarea dispozițiilor de drept penal și a celor procesual penale în Codul penal sau în Codul de procedură penală nu constituie un criteriu pentru stabilirea naturii lor (a se vedea Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011 și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 111, 112 și 113). De asemenea, dacă aplicarea concretă a unei norme la o speță dedusă judecării, indiferent de ramura de drept căreia îi aparține, aduce o schimbare cu privire la condițiile de tragere la răspundere penală și de aplicare a pedepselor, aceasta va cădea sub incidența principiului aplicării legii penale mai favorabile.

16. Din perspectiva criteriilor anterior enumerate, Curtea reține că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal, sub aspectul obiectului, reglementează o cauză de înlăturare a răspunderii penale. Sub aspectul scopului reglementării, acestea atribuie un drept părților procesului penal, nefiind o

normă care să reglementeze proceduri. De asemenea, având în vedere criteriul rezultatului produs de norma analizată, acesta constă în înlăturarea răspunderii penale. Rezultă, astfel, că norma criticată este de drept penal substanțial, căzând sub incidența aplicării legii penale mai favorabile.

17. Referitor la acest din urmă principiu, Curtea Constituțională, prin considerentele cu valoare de principiu ale Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, a statuat că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. În acest sens, este evident că în situația în care judecătorul apreciază că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, atunci dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal nu sunt aplicabile. Abia în situația în care instanța consideră că legea penală mai favorabilă este Codul penal, vor fi aplicate dispozițiile art. 159 alin. (3), condiție *sine qua non* pentru ca prezenta critică de neconstituționalitate să fie analizată.

18. Codul penal în vigoare prevede împăcarea ca modalitate de înlăturare a răspunderii penale, și prin urmare de stingere a acțiunii penale, conform art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, și pentru infracțiuni în cazul cărora Codul penal din 1969 nu prevedea dreptul părților de a se împăca (una dintre aceste infracțiuni fiind și furtul calificat, reglementat la art. 209 din Codul penal din 1969 și la art. 229 din Codul penal). Însă, conform dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, pentru ca împăcarea să producă efectele juridice arătate, aceasta **trebuie să intervină până la citirea actului de sesizare a instanței.**

19. Curtea constată că intrarea în vigoare a Codului penal a creat, în raport cu stadiul soluționării cauzelor penale având ca obiect constatarea săvârșirii infracțiunilor analizate, trei situații procesuale diferite. Prima dintre acestea privește situația cauzelor soluționate definitiv până la data intrării în vigoare a Codului penal, cărora prevederile art. 159 alin. (3) din acest cod nu le sunt aplicabile. A doua se referă la situația cauzelor aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului penal, în cazul cărora la data anterior referită nu a fost depășit momentul citirii actului de sesizare a instanței, cauze în care textul criticat poate fi aplicat. În fine, a treia ipoteză are în vedere situația cauzelor în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului penal, în care, la data arătată fusese depășit momentul citirii actului de sesizare a instanței.

20. Curtea reține că **doar cu privire la această din urmă situație se pune problema constituționalității aplicării/neaplicării dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal în situații tranzitorii.** Legiuitorul nu a reglementat însă *in terminis* procedura ce se impune a fi urmată în cazul împăcării ce intervine în cauzele începute sub imperiul Codului penal din 1969, dar în care momentul citirii actului de sesizare a instanței a fost depășit la data intrării în vigoare a Codului penal. Potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, în aceste cauze va fi aplicată legea penală mai favorabilă. Aceasta poate fi, așa cum s-a arătat mai sus, fie Codul penal din 1969, fie Codul penal în vigoare.

21. Din perspectiva aplicării principiului constituțional anterior enunțat, reglementarea de către legiuitor a termenului citirii actului de sesizare a instanței, ca ultim moment în care poate interveni împăcarea, conform dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a acestui drept. În acest sens, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea a reținut că instituirea de către legiuitor a unor termene procesuale asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și

intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire. S-a arătat însă, prin aceeași decizie, că legiuitorul trebuie să aibă în vedere și faptul că instituirea unor astfel de exigențe trebuie să aibă un caracter rezonabil, astfel încât aceasta să nu constituie o restrângere excesivă a exercitării vreunui drept, de natură să afecteze însăși existența dreptului în cauză (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011).

22. Tot prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea a subliniat faptul că durata procesului și finalizarea acestuia depind adesea de o serie de factori, cum sunt: gradul de operativitate a organelor judiciare; incidente legate de îndeplinirea procedurii de citare; complexitatea cazului și alte împrejurări care pot să întârzie soluționarea cauzei (de exemplu, în situația disjungerii cauzei față de un coautor, acesta, grație întârzierii finalizării fazei de urmărire penală, spre deosebire de celălalt coautor, poate apela la procedura simplificată). S-a reținut, de asemenea, că, în numeroase cazuri, durata proceselor nu depinde numai de atitudinea părților care pot formula sau nu diverse cereri sau se pot afla în situații de natură obiectivă, ci se datorează unor alte circumstanțe, care țin de organizarea justiției și de gradul de încărcare a activității parchetelor și instanțelor.

23. Pe cale de consecință, pentru a răspunde exigențelor principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, așa cum acesta a fost detaliat în jurisprudența Curții Constituționale, Curtea reține că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal **sunt constituționale numai în măsura în care, până la încetarea situațiilor tranzitorii, în virtutea principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, împăcarea poate interveni și în cauzele începute înaintea datei intrării în vigoare a Codului penal și în care a fost depășit momentul citirii actului de sesizare a instanței.**

24. Curtea reține că a pronunțat o soluție asemănătoare prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, prin care a constatat că dispozițiile art. 320¹ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. O dispoziție legală care a comportat abordări similare se

regăsește și în art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. În privința acesteia Curtea a reținut, prin Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, că principiul aplicării legii penale sau contravenționale mai favorabile are efecte și asupra raporturilor juridice penale sau contravenționale născute anterior intrării sale în vigoare și a constatat că primul termen de judecată poate fi considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

25. Curtea constată că, spre deosebire de cele stabilite în Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, anterior referită, pentru a se atinge finalitatea urmărită, aceea a limitării în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și a prevenirii abuzului de drept, în situațiile tranzitorii mai sus arătate, este necesar ca momentul până la care poate interveni împăcarea (stabilit de legiuitor ca fiind momentul citirii actului de sesizare a instanței) să poată fi determinat în mod obiectiv. Având în vedere că, potrivit prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție și ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile instanței de contencios constituțional sunt general obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, și au putere numai pentru viitor, Curtea reține că, **în situațiile tranzitorii arătate, împăcarea poate interveni până la primul termen de judecată stabilit ulterior datei publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I.**

26. În legătură cu efectele prezentei decizii, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile instanței de contencios constituțional au putere numai pentru viitor, iar dreptul de a formula cerere de revizuire, potrivit art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, îl au doar părțile din cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

27. Curtea constată, totodată, că textul criticat se aplică în mod egal categoriilor de persoane la care face referire critica de neconstituționalitate, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin prevederile art. 159 alin. (3) din Codul penal a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de procuror în Dosarul nr. 12.074/231/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, și constată că acestea sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare fusese depășit.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 478/2014 privind stabilirea nivelului stocurilor minime și aprobarea modului de transpunere a obligațiilor de constituire și menținere a stocurilor de urgență pentru țiței și/sau produse petroliere pe operatori economici în anul 2014

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 478/2014 privind stabilirea nivelului stocurilor minime și aprobarea modului de transpunere a obligațiilor de constituire și menținere a stocurilor de urgență pentru țiței și/sau produse petroliere pe operatori economici în anul 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 12 iunie 2014, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Nivelul stocurilor de urgență, pentru o pondere minimă de o treime produse petroliere, care trebuie constituit și menținut în anul 2014 este de 1.310.687,06 tone de țiței și produse petroliere.”

2. Anexa nr. 1 „Structura sortimentală a stocului de urgență” se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezenta hotărâre.

3. Anexa nr. 3 privind defalcarea nivelului și a structurii sortimentale a stocurilor de urgență pe fiecare operator economic se înlocuiește cu anexa nr. 2*) la prezenta hotărâre.

4. Titlul anexei nr. 4 va avea următorul cuprins:

„Metoda de calcul al nivelului stocului de urgență, al structurii sale sortimentale și al obligației de stocare pentru operatorii economici nominalizați în anexa nr. 2”

5. În anexa nr. 4, punctul II „Calculul nivelului stocului de urgență (pentru 61 de zile de consum), aferent anului 2013, exprimat în tep” va avea următorul cuprins:

„II. **Calculul nivelului stocului de urgență (pentru 61 de zile de consum), aferent anului 2013, exprimat în tep**

Acest indicator se calculează după formula:

$Stoc\ de\ urgență\ calculat = (Consum\ intern)/365 \times 61$ ”

6. În anexa nr. 4, punctul III „Calculul structurii sortimentale a stocului de urgență, exprimată în tep” va avea următorul cuprins:

„III. **Calculul structurii sortimentale a stocului de urgență, exprimată în tep**

Având în vedere că în anul 2014 stocul minim este echivalent cu stocul de urgență, stocul de urgență trebuie să fie constituit din cel puțin 1/3 produse petroliere și cel mult 2/3 din țiței.

Astfel, stocul de urgență are următoarea structură de bază:

$Stoc\ minim\ de\ urgență\ produse\ petroliere = Stoc\ de\ urgență\ calculat \times 1/3;$

$Stoc\ maxim\ de\ urgență\ țiței = Stoc\ de\ urgență\ calculat \times 2/3.$

Structura sortimentală se calculează pe baza ponderii fiecărui produs petrolier în suma livrărilor interne brute observate:

Pentru benzină: $Stoc\ minim\ de\ urgență\ benzină = (Livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ benzină \times 1,2/Consum\ intern) \times Stoc\ minim\ de\ urgență\ de\ produse\ petroliere$

Pentru motorină: $Stoc\ minim\ de\ urgență\ motorină = (Livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ motorină \times 1,2/Consum\ intern) \times Stoc\ minim\ de\ urgență\ de\ produse\ petroliere$

Pentru kerosen: $Stoc\ minim\ de\ urgență\ kerosen = (Livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ kerosen \times 1,2/Consum\ intern) \times Stoc\ minim\ de\ urgență\ produse\ petroliere$

Pentru păcură: $Stoc\ minim\ de\ urgență\ păcură = (Livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ păcură \times 1,2/Consum\ intern) \times Stoc\ minim\ de\ urgență\ produse\ petroliere$

Pentru țiței: $Stoc\ maxim\ de\ urgență\ țiței.$ ”

7. În anexa nr. 4, punctul V „Calculul ponderii unui operator economic în consumul intern, aferente fiecărui produs petrolier [C_{op}]” va avea următorul cuprins:

„V. **Calculul ponderii unui operator economic în consumul intern, aferente fiecărui produs petrolier [C_{op}]**

Pentru benzină: $C_{op-benzină} = (livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ benzină/livrările\ interne\ brute\ observate\ de\ benzină, realizate\ de\ operatorii\ economici\ cu\ obligație\ de\ constituire\ stocuri\ de\ urgență) \times (livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ benzină\ a\ operatorului\ economic/livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ benzină)$

Pentru motorină: $C_{op-motorină} = (livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ motorină/livrările\ interne\ brute\ observate\ de\ motorină, realizate\ de\ operatorii\ economici\ cu\ obligație\ de\ constituire\ stocuri\ de\ urgență) \times (livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ motorină\ a\ operatorului\ economic/livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ motorină)$

Pentru kerosen: $C_{op-kerosen} = (livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ kerosen/livrările\ interne\ brute\ observate\ de\ kerosen, realizate\ de\ operatorii\ economici\ cu\ obligație\ de\ constituire\ stocuri\ de\ urgență) \times (livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ kerosen\ a\ operatorului\ economic/livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ kerosen)$

Pentru păcură: $C_{op-păcură} = (livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ păcură/livrările\ interne\ brute\ observate\ de\ păcură, realizate\ de\ operatorii\ economici\ cu\ obligație\ de\ constituire\ stocuri\ de\ urgență) \times (livrare\ internă\ brută\ observată\ de\ păcură\ a\ operatorului\ economic/livrare\ internă\ brută\ totală\ de\ păcură).$ ”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul economiei,
Constantin Niță
p. Ministrul delegat pentru energie,
Borbély Károly,
secretar de stat

București, 11 noiembrie 2014.
Nr. 1.023.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată, potrivit legii. Autoritatea competentă va notifica operatorii economici cărora li s-au modificat nivelul și structura sortimentală a stocurilor de urgență, pe care sunt obligați să le constituie și să le mențină în condițiile legii, pentru țiței și pentru produsul petrolier păcură.

Structura sortimentală a stocului de urgență

— tone —

Nivelul maxim de țiței (reprezintă 2/3 din nivelul total al stocului de urgență)	Nivelul minim de produse petroliere (reprezintă 1/3 din nivelul total al stocului de urgență)				Nivelul total al stocului de urgență
Țiței	Benzină	Motorină	Kerosen	Păcură	
937.445,05	79.600,20	277.796,04	6.313,55	9.532,22	1.310.687,06

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

**pentru modificarea și completarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice,
nr. 1.107/2012 privind emiterea prin intermediul centrului de imprimare masivă
a unor acte administrative și procedurale**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere prevederile art. 43 alin. (6) și (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.107/2012 privind emiterea prin intermediul centrului de imprimare masivă a unor acte administrative și procedurale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 21 august 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 2, punctul 8 se abrogă.**

2. **La articolul 2, punctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„11. Decizie de impunere din oficiu a veniturilor persoanelor fizice;”

3. **La articolul 2, după punctul 23 se introduc trei noi puncte, punctele 24—26, cu următorul cuprins:**

„24. Decizie de impunere privind plățile anticipate cu titlu de impozit pe venit/contribuții de asigurări sociale de sănătate, precum și privind obligațiile de plată cu titlu de contribuții de asigurări sociale;

25. Decizie de impunere privind plățile anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor;

26. Decizie de impunere anuală pentru stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate.”

4. **Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.”

Art. II. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu

București, 10 noiembrie 2014.
Nr. 1.536.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 23

din 6 octombrie 2014

Dosar nr. 25/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjiie — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală
 Angela Dragne — judecător la Secția penală — judecător-raportor
 Ioana Alina Ilie — judecător la Secția penală
 Marius Dan Foițoș — judecător la Secția penală
 Leontina Șerban — judecător la Secția penală
 Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală
 Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală
 Ioana Bogdan — judecător la Secția penală
 Micaela Radulian — magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, prin Încheierea din 8 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.103/54/2014, prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjiie.

La ședința de judecată participă doamna Micaela Radulian, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Irina Kuglay, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse puncte de vedere primite din partea curților de apel București, Cluj, Craiova, Constanța, Galați, Oradea și Timișoara, tribunalele Mureș, Argeș, Brașov, Bacău, Covasna și Harghita și judecătoriilor Luduș și Rupea. Curtea de Apel București, Curtea de Apel Suceava și Curtea de Apel Cluj au trimis jurisprudența acestor instanțe.

Alte instanțe au comunicat faptul că nu au pronunțat hotărâri cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei cauzei, respectiv: Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Alba

Iulia, Curtea de Apel Timișoara, Judecătoria Făgăraș, Tribunalul Brașov, Judecătoria Întorsura Buzăului, Judecătoria Târgu Secuiesc.

La dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, doamna Angela Dragne, prin care s-a propus, în principal, respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală, iar dacă se va aprecia că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, s-a exprimat opinia că o cerere de strămutare formulată în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire penală este inadmisibilă.

S-a mai precizat că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, fiind depusă la dosar, la data de 3 octombrie 2014, opinia petentului N.I., potrivit căreia cererea pe care a formulat-o pentru strămutarea Dosarului nr. 547/213/2014 al Judecătoriei Corabia, având ca obiect plângerea împotriva soluției de neurmărire penală dispusă în Dosarul nr. 277/P/2012 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Corabia, „este întemeiată”.

La data de 29 septembrie 2014, prin Adresa nr. 2.035/C/2622/III-5/2014 emisă de Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept referitoare la **admisibilitatea formulării unei cereri de strămutare în procedura de Cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală**. Prin aceeași adresă au fost înaintate la dosar concluziile formulate de procuror asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare face obiectul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut oral că sesizarea formulată în cauză este inadmisibilă, cu atât mai mult cu cât instanța care a investit Înalta Curte cu dezlegarea problemei de drept, în speță, Curtea de Apel Craiova, nu se afla nici la data sesizării și nici ulterior în situația de a judeca plângerea, orice înțeles ar fi dat noțiunii de judecată în această cauză. Prin urmare, pentru motivele arătate oral și în scris și având în vedere că, în prezent, Curtea de Apel Craiova nu mai este investită cu judecarea plângerii, a solicitat respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Corina Michaela Jîjiie, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 8 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.103/54/2014 al Curții de Apel Craiova ce are ca obiect cererea de strămutare formulată de petentul Niță Ion a Dosarului nr. 547/213/2014 al Judecătoria Corabia, Curtea de Apel Craiova a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

II. Expunerea succintă a cauzei

La data de 23 iunie 2014, Curtea de Apel Craiova a fost investită cu soluționarea cererii formulate de petiționarul Niță Ion prin care a solicitat strămutarea Dosarului nr. 547/213/2014 al Judecătoria Corabia, având ca obiect plângerea împotriva soluției de neurmărire penală dispusă de procuror în Dosarul nr. 277/P/2012 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Corabia.

III. Punctul de vedere al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

Curtea a constatat că textele de lege referitoare la strămutare în procedura de cameră preliminară, respectiv art. 72 alin. (1) și art. 75 alin. (3) din Codul de procedură penală, prevăd ipoteze contradictorii.

Dacă se interpretează că în procedura de cameră preliminară se poate formula cerere de strămutare, această situație pare să privească fie ipoteza verificării competenței și legalității sesizării instanței și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală în procedura de cameră preliminară conform titlului al II-lea, Partea specială a Codului de procedură penală, fie ipoteza plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire în judecată când în cauză s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, și anume strict ipoteza prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, deoarece doar în aceste două situații poate fi aplicată prevederea din art. 75 alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecarea cauzei se efectuează de instanța la care s-a strămutat cauza.

În toate celelalte cazuri date în competența judecătorului de cameră preliminară, în care soluțiile pronunțate nu pot conduce la judecarea cauzei, cererea de strămutare este inadmisibilă.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

În urma comunicării raportului întocmit în temeiul art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, petentul Niță Ioan a opinat că cererea de strămutare pe care a formulat-o este admisibilă.

V. Jurisprudența Curții Constituționale

Până în prezent nu a fost pronunțată nicio decizie cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor legale ce fac obiectul dezlegării chestiunii de drept.

VI. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Până în prezent a fost identificată o singură hotărâre, respectiv Sentința penală nr. 558 din 6 iunie 2014, prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea pentru strămutarea judecării Dosarului nr. 613/33/2014 al Curții de Apel Cluj, ce are ca obiect plângere împotriva ordonanței de clasare date de procuror.

VII. Jurisprudența națională

1. Prin Sentința penală nr. 198/F din 24 aprilie 2014 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală, s-a respins ca

inadmisibilă cererea de strămutare formulată de inculpatul B.T. a Dosarului nr. 3.731/292/2013 al Judecătoria Roșiori de Vede, dosar aflat în procedura de cameră preliminară, inculpatul fiind trimis în judecată prin rechizitoriu, reținându-se incidența dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură penală.

2. Prin Sentința penală nr. 202/F din 25 aprilie 2014, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a respins ca nefondată cererea de strămutare formulată de petentul I.G.V.C. a Dosarului nr. 2.009/202/2014 al Judecătoria Călărași, având ca obiect plângerea formulată de acesta împotriva rezoluției procurorului de neincepere a urmăririi penale.

3. Curtea de Apel Suceava a înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție o singură hotărâre, respectiv Sentința penală nr. 168 din 13 iunie 2014, prin care s-a respins, ca nefondată, cererea de strămutare a unui dosar având ca obiect plângerea împotriva rezoluției procurorului de neurmărire în judecată.

4. Curtea de Apel Brașov a înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție Sentința penală nr. 62 din 11 aprilie 2014, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de strămutare a Dosarului nr. 168/293/2014 al Judecătoria Rupea aflat în procedura de cameră preliminară prevăzută de art. 342 din Codul de procedură penală, instanța fiind investită cu rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului R.B.

5. Curtea de Apel Cluj a înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție Sentința penală nr. 191 din 23 aprilie 2014 prin care s-a respins ca inadmisibilă cererea de strămutare a Dosarului nr. 1.191/1.752/2013 al Judecătoria Jibou aflat în procedura de cameră preliminară prevăzută de art. 342 din Codul de procedură penală, instanța fiind investită cu Rechizitoriul nr. 56/P/2013 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului C.P.

Din examinarea hotărârilor înaintate se constată că numai două dintre ele vizează practic problema de drept supusă dezlegării, respectiv admisibilitatea cererii de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală, prin hotărârile respective considerându-se admisibilă o astfel de cerere de strămutare.

Examinând punctele de vedere exprimate de curțile de apel și de instanțele arondate s-au conturat două opinii:

— cererea de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală este **admisibilă** — Curtea de Apel București (în opinie majoritară), Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Galați (în opinie majoritară), Tribunalul Mureș, Tribunalul Harghita, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Pitești, Tribunalul Bacău, Judecătoria Rupea, Curtea de Apel Brașov, Judecătoria Luduș;

— cererea de strămutare formulată în procedura prevăzută de dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală este **inadmisibilă** — Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Bacău, Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov, Judecătoria Onești.

Celelalte instanțe nu au înaintat Înaltei Curți de Casație și Justiție puncte de vedere cu privire la problema de drept supusă soluționării.

VIII. Punctul de vedere al specialiștilor exprimat asupra problemei de drept supuse dezlegării

Universitatea de Vest Timișoara — Facultatea de Drept, prin conf. univ. dr. Dorel Julean, a opinat în sensul că interdicția prevăzută de art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală se referă strict la cererile de strămutare formulate în cursul

procedurii de cameră preliminară, nu și a altor proceduri judiciare desfășurate în fața judecătorului de cameră preliminară, cum de exemplu este situația procedurii plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată prevăzută de art. 340 din Codul de procedură penală. Într-o astfel de procedură se consideră admisibilă formularea unei cereri de strămutare, interdicția din cuprinsul dispozițiilor art. 72 alin. (1) trebuind a fi interpretată restrictiv, doar cu privire la procedura de cameră preliminară prevăzută de art. 342—348 din Codul de procedură penală. În celelalte situații nu ne aflăm în fața unei proceduri de cameră preliminară veritabilă, astfel cum este aceasta descrisă în titlul II din Codul de procedură penală, chiar dacă sunt de competența judecătorului de cameră preliminară.

Cu privire la admisibilitatea unei cereri de strămutare formulate în cursul procedurii de cameră preliminară (art. 342—348 din Codul de procedură penală), din interpretarea textelor legale, se consideră că aceasta nu este admisibilă. Cu toate că art. 75 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală contrazice cuprinsul art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală, se apreciază că este de preferat a se da întâietate prevederilor art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală, acestea fiind cele care trasează cadrul general de admisibilitate al cererii de strămutare.

Art. 75 din Codul de procedură penală, fiind intitulat *Alte dispoziții*, conturează prevederi care completează dispozițiile generale din cuprinsul art. 71 din Codul de procedură penală, dar numai în măsura în care acestea nu intră în contradicție cu prevederile din art. 71 din Codul de procedură penală.

În susținerea poziției cu privire la inadmisibilitatea cererii de strămutare în cursul procedurii de cameră preliminară, se invocă și dispozițiile art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală, care se referă la temeiul strămutării, acestea stabilind expres că Înalta Curte de Casație și Justiție ori curtea de apel strămută *judecarea unei cauze*. Prin această formulare, legiuitorul a reglementat posibilitatea strămutării unei cauze aflate pe rolul unei instanțe, având ca obiect judecarea propriu-zisă a unei cauze penale, inclusiv judecarea unei plângeri împotriva unei soluții de neurmărire sau netrimite în judecată. Or, dispozițiile art. 342 din Codul de procedură penală care stabilesc obiectul procedurii de cameră preliminară prevăd în mod expres faptul că în cuprinsul acestei proceduri se realizează doar *verificarea* — după trimiterea în judecată — competenței și legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, în cuprinsul acestei proceduri, nu putem vorbi despre o *judecare* a unei cauze penale, astfel cum este amintită în cuprinsul art. 71 din Codul de procedură penală, care stabilește temeiul strămutării. Acest argument pare să stea inclusiv la baza rațiunii pentru care legiuitorul a stabilit faptul că judecătorul care a participat la procedura de cameră preliminară nu devine incompatibil să soluționeze cauza pe fond, acesta nerealizând o judecată veritabilă a cauzei în faza camerei preliminare, rezumându-se la verificarea sesizării instanței.

IX. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul inadmisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile cerute de art. 475 din Codul de procedură penală, și anume cea referitoare la existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Se opinează în sensul că dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării trebuie să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

Admisibilitatea cererii de strămutare formulate în procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală și, în general, admisibilitatea unei cereri de strămutare nu reprezintă o chestiune de drept determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În principiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunilor privind normele de drept penal și normele de drept civil, precum și normele de drept procesual penal și normele de drept procesual civil care au legătură cu acțiunea penală sau cu acțiunea civilă în procesul penal este admisibilă, întrucât poate fi determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal și poate produce efecte asupra modului de soluționare pe fond a cauzei.

În subsidiar, în cazul în care completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală va stabili caracterul admisibil al sesizării, cererea de strămutare formulată în procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală, conform art. 341 din noul Cod de procedură penală, este **inadmisibilă**.

Contradicția dintre dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a II-a și dispozițiile art. 75 alin. (2) și (3) din noul Cod de procedură penală privește admisibilitatea cererii de strămutare în cursul **procedurii de cameră preliminară**, iar nu admisibilitatea cererii de strămutare formulate în procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală, conform art. 341 din noul Cod de procedură penală.

Această din urmă procedură, a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală, reglementată în art. 341 din noul Cod de procedură penală, **nu se include în procedura de cameră preliminară**, chiar dacă organul judiciar competent să soluționeze plângerea este judecătorul de cameră preliminară.

Strămutarea poate fi dispusă în cursul judecății și, în funcție de rezolvarea necorelării legislative dintre dispozițiile art. 72 și ale art. 75 din noul Cod de procedură penală, și în cursul procedurii de cameră preliminară, însă nu poate fi dispusă în cursul unor proceduri situate în afara acestora, cum este procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală reglementată în art. 341 din noul Cod de procedură penală.

X. Punctul de vedere al judecătorului-raportor

Judecătorul-raportor constată că, în speță, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 lit. a) și c) din Codul de procedură penală, respectiv există o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova fiind investită cu cererea de strămutare ce formează obiectul Dosarului nr. 1.103/54/2014, hotărârea pronunțată în procedura prevăzută de art. 71 și următoarele din Codul de procedură penală fiind definitivă; Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, iar această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Judecătorul-raportor a constatat însă că nu este îndeplinită cerința ca soluționarea fondului cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Prin Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Înalta Curte a statuat că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci

când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

Prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei”, folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie astfel să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă.

Prin hotărârea pronunțată în cadrul soluționării unei cereri de strămutare, instanța nu soluționează fondul unei cauze, ci doar stabilește în raport cu criteriile prevăzute de art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală dacă respectiva cauză va fi soluționată în continuare de instanța investită sau, în cazul incidenței vreunui dintre cazurile prevăzute de dispozițiile legale invocate, de o altă instanță egală în grad.

În consecință, cum prin hotărârea dată în judecarea unei cereri de strămutare nu se soluționează fondul cauzei, s-a apreciat că în raport cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă.

În subsidiar, în ipoteza în care se va considera că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă, s-a apreciat că cererea de strămutare formulată în procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală este inadmisibilă.

Potrivit art. 72 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură penală, în cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare.

Dispozițiile legale privind procedura în cameră preliminară sunt cuprinse în titlul II art. 342—348, aceasta fiind diferită de procedura prin care soluționează plângerile împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire sau netrimite în judecată.

Potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Judecătorul-raportor a apreciat că în procedura prevăzută de art. 342—348 din Codul de procedură penală nu poate fi formulată o cerere de strămutare a cauzei, având în vedere mai multe aspecte, și anume:

— în această procedură se verifică în primul rând competența și legalitatea sesizării instanței, iar strămutarea constituie o modalitate de prorogare judiciară a competenței teritoriale în favoarea unei alte instanțe, egală în grad cu cea inițial sesizată;

— un alt argument îl constituie și faptul că, potrivit art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel sau curtea militară de apel strămută judecarea unei cauze la o altă instanță de același grad în anumite situații prevăzute expres de aceste dispoziții legale.

Or, în cursul procedurii de cameră preliminară, nu se realizează o judecare a cauzei penale, ci se verifică competența și legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

— în procedura de cameră preliminară nu participă decât procurorul și inculpatul conform dispozițiilor art. 342—348 din Codul de procedură penală, iar potrivit dispozițiilor art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală, strămutarea poate fi cerută de părți sau de procuror.

În această ipoteză, celelalte părți, respectiv partea civilă și partea responsabilă civilmente, ar fi private de dreptul de a formula o cerere de strămutare.

— un alt argument în sprijinul inadmisibilității cererii de strămutare în procedura de cameră preliminară este cel legat de celeritatea unei astfel de proceduri, art. 343 din Codul de procedură penală prevăzând că durata procedurii în cameră preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.

În ipoteza admiterii unei cereri de strămutare și desemnării unei alte instanțe egale în grad pentru soluționarea cauzei, termenul de 60 de zile poate fi cu mult depășit.

Soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată este prevăzută distinct de procedura camerei preliminare în dispozițiile art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală.

O astfel de plângere se soluționează de judecătorul de cameră preliminară, după o procedură nouă, distinctă de cea prevăzută de vechiul Cod de procedură penală.

Astfel, soluționarea plângerii are loc în camera preliminară, fără participarea părților și a procurorului, judecătorul pronunțând o încheiere motivată în camera de consiliu, spre deosebire de reglementarea anterioară unde judecata se desfășura în ședința publică cu citarea părților, participarea procurorului și după ascultarea concluziilor părților prezente și ale procurorului.

Judecătorul de cameră preliminară verifică în cadrul acestei proceduri admisibilitatea și temeinicia plângerii, dar și legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, putând exclude probele nelegal administrate ori, după caz, putând sancționa, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii.

Judecătorul-raportor consideră că trebuie menționat că, spre deosebire de vechiul Cod de procedură penală, în procedura prevăzută de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală nu mai este permisă prezentarea unor înscrisuri noi pe baza cărora să se verifice soluția procurorului.

Judecătorul-raportor a apreciat că nu este admisibilă cererea de strămutare a unei cauze referitoare la plângerea împotriva soluției procurorului de neurmărire penală în raport cu obiectul unei astfel de proceduri și cu dispozițiile art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală care fac referire în mod expres la strămutarea **judecării** unei cauze.

De asemenea, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală, privind separarea funcțiilor judiciare unde se arată că, în procesul penal, se exercită distinct de funcția de judecată și funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată.

Potrivit art. 3 alin. (6) din Codul de procedură penală, asupra legalității actului de netrimite în judecată și probelor pe care se bazează acesta, precum și a soluțiilor de netrimite în judecată se pronunță judecătorul de cameră preliminară în condițiile legii, iar conform alin. (7) al aceluiași articol, judecata se realizează de instanță în complete legal constituite.

Soluția propusă de judecătorul-raportor a fost, în principal, aceea de respingere ca inadmisibilă a sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

În subsidiar, s-a opinat în sensul că cererea de strămutare formulată în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire penală este inadmisibilă.

XI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 2.035/C/2622/III-5/2014 din data de 29 septembrie 2014, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept referitoare la **admisibilitatea formulării unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.**

Reprezentantul Ministerului Public a susținut că sesizarea formulată în cauză este inadmisibilă, cu atât mai mult cu cât instanța care a investit Înalta Curte cu dezlegarea problemei de drept, în speță, Curtea de Apel Craiova, nu se afla, nici la data sesizării și nici ulterior, în situația de a judeca plângerea, orice înțeles ar fi dat noțiunii de judecată în această cauză. Prin urmare, pentru motivele arătate atât în scris, cât și oral și având în vedere că în prezent Curtea de Apel Craiova nu mai este investită cu judecarea plângerii, a solicitat respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

În scris, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că pe rolul Curții de Apel Craiova se află în curs de judecată, în ultimă instanță, cererea de strămutare a soluționării în camera preliminară a plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire penală. Cererea de strămutare a judecării cauzei de către Curtea de Apel Craiova a fost formulată la data de 23 iunie 2014, primul termen de judecată al cauzei fiind **8 iulie 2014**, când a și fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție cu dezlegarea prezentei probleme de drept, după ce, prin Încheierea nr. 108 din 25 iunie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 973/54/2014, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Craiova a declinat competența soluționării plângerii în favoarea Judecătoriei Corabia (care anterior își declinase competența în favoarea Curții de Apel Craiova), a constatat ivit conflictul negativ de competență și a înaintat cauza pentru soluționarea acestuia Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În acest moment procesual, oricare ar fi soluția dată de Înalta Curte de Casație și Justiție problemei de drept cu care a fost sesizată, aceasta nu poate influența modul de soluționare a cererii de strămutare formulate de petentul N.I., întrucât, prin constatarea ivirii conflictului negativ de competență, cursul justiției a fost întrerupt, cauza nemaiaflându-se pe rolul niciunei instanțe de judecată.

Astfel, cerința impusă de art. 71 din Codul de procedură penală nu mai este îndeplinită, singura soluție legală pe care judecătorul de cameră preliminară o poate pronunța fiind respingerea cererii de strămutare ca inadmisibilă.

Aceasta face ca soluționarea cauzei de către instanța care a sesizat problema de drept să nu depindă de lămurirea dată acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție, ultima condiție impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nefiind satisfăcută.

Concluzionând, pentru îndeplinirea ultimei condiții impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, este necesar ca interpretarea dată de instanța supremă dispoziției de drept substanțial ori procesual cu care a fost investită să aibă consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, de lămurirea acesteia depinzând soluția dată acțiunii sau cererii cu care instanța a fost sesizată, indiferent dacă aceasta are ca obiect însăși dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, soluționarea acțiunii civile ori a unei cereri incidentale, în cazul în care obiectul judecării instanței în fața căreia problema de drept s-a ivit îl formează în mod exclusiv această din urmă cerere.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, a cerut respingerea ca inadmisibilă a sesizării prin care Curtea de Apel Craiova a solicitat dezlegarea chestiunii de drept vizând **admisibilitatea formulării unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală**, nefiind îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării, respectiv ca de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Cu privire la sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală, conform art. 341 din noul Cod de procedură penală, reține următoarele:

Înainte de a proceda la o analiză în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile față de prevederile art. 475 din Codul de procedură penală, pentru considerentele arătate în continuare:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principii respectivei probleme de drept.

Prin reglementarea prevăzută de legiuitor în cuprinsul textului citat mai sus, se instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) să existe o cauză în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele enumerate expres de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, curte de apel sau tribunal;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea în fond a cauzei respective;

c) problema de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Raportând sesizarea privind pronunțarea hotărârii prealabile la condițiile impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, se constată că în cauză sunt îndeplinite condițiile menționate anterior la lit. a) și c), respectiv există o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova fiind investită cu cererea de strămutare ce formează obiectul Dosarului nr. 1.103/54/2014, hotărârea pronunțată în procedura prevăzută de art. 71 și următoarele din Codul de procedură penală fiind definitivă; Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, iar această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Se constată însă că nu este îndeplinită cerința prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, și anume ca soluționarea fondului cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Prin urmare, nu există aspecte de inadmisibilitate în ceea ce privește existența unui litigiu și calitatea instituției de sesizare, situație în care se impune analiza admisibilității cererii prin raportare la condițiile legate de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

Această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea „pe fond” a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

Admisibilitatea cererii de strămutare formulate în procedura de soluționare de către judecătorul de cameră preliminară a plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire penală și, în general, admisibilitatea unei cereri de strămutare nu reprezintă o chestiune de drept determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

Dezlegarea chestiunilor privind normele de drept procesual penal în materia strămutării nu are aptitudinea de a influența rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal, neputând produce efecte asupra modului de soluționare pe fond a cauzei.

Instituția de drept procesual penal a strămutării judecării cauzelor penale este reglementată în titlul III (Participanții în procesul penal), capitolul II (Competența organelor judiciare), secțiunea a 6-a (Incompatibilitatea și strămutarea), art. 71—76 din Codul de procedură penală.

Strămutarea cauzei penale, împreună cu celelalte instituții de drept procesual penal, respectiv incompatibilitatea, abținerea și recuzarea, sunt instituite de legiuitorul român în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, în vederea înlăturării suspiciunilor care planează asupra obiectivității și imparțialității modului de rezolvare a cauzei.

Strămutarea reprezintă un remediu procesual reglementat de Codul de procedură penală în vederea înlăturării acelor situații care periclitizează desfășurarea normală a unui proces penal în fața instanței competente, potrivit legii, ca urmare a intervenirii unor stări de fapt neconvenabile la locul unde urmează să fie judecată cauza penală.

Strămutarea are ca efect trecerea unei cauze de la instanța competentă la o altă instanță de aceeași categorie și grad ierarhic, ceea ce înseamnă o prorogare de competență teritorială.

Ca instituție juridică, strămutarea reprezintă o reglementare derogatorie, o deviere de la competența teritorială firească a instanțelor judecătorești, având ca efect schimbarea competenței teritoriale legal stabilite cu o competență stabilită pe cale judiciară.

Scopul pentru care a fost reglementată această instituție juridică este acela de a asigura și a menține imparțialitatea și obiectivitatea activității de judecată în cadrul procesului penal, necesitatea asigurării liniștii publice și a ordinii publice, precum și evitarea unor conflicte sociale ce ar putea împiedica asupra activității judiciare.

Potrivit dispozițiilor art. 71 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție strămută judecarea unei cauze de la curtea de apel competentă la o altă curte de apel, iar curtea de apel strămută judecarea unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripția sa la o altă instanță de același grad din circumscripția sa, atunci când există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorilor instanței este afectată datorită împrejurărilor cauzei, calității părților ori atunci când există pericol de tulburare a ordinii publice. Strămutarea judecării unei cauze de la o instanță militară competentă la o altă instanță militară de același grad se dispune de curtea militară de apel, prevederile prezentei secțiuni privind strămutarea judecării cauzei de către curtea de apel competentă fiind aplicabile.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 72 din Codul de procedură penală, strămutarea poate fi cerută de părți sau de procuror. În cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare.

Soluționarea cererii de strămutare este reglementată de dispozițiile art. 74 din Codul de procedură penală, potrivit cărora:

„(1) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă soluționează cererea de strămutare prin sentință.

(2) În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei la o curte de apel învecinată curții de la care se solicită strămutarea, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanțele de același grad cu instanța de la care se solicită strămutarea din circumscripția sa.

(3) Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă hotărăște în ce măsură se mențin actele îndeplinite în fața instanței de la care s-a strămutat cauza.

(4) Instanța de la care a fost strămutată cauza, precum și instanța la care s-a strămutat cauza vor fi înștiințate de îndată despre admiterea cererii de strămutare.

(5) Dacă instanța de la care a fost strămutată cauza a procedat între timp la judecarea cauzei, hotărârea pronunțată este desființată prin efectul admiterii cererii de strămutare.

(6) Sentința prevăzută la alin. (1) nu este supusă niciunei căi de atac.”

Din interpretarea acestor texte de lege rezultă că instanța investită cu cererea de strămutare trebuie să analizeze dacă motivele invocate de părți sau de procuror îndeplinesc cerințele prevăzute de art. 71 din Codul de procedură penală și dacă aspectele pe care titularii cererii le învederează corespund realității, iar dacă apreciază că există temeiuri pentru strămutare, stabilește prin hotărâre instanța la care se strămută judecarea cauzei.

Examinând conținutul unei hotărâri pronunțate într-o cauză având ca obiect o cerere de strămutare, se constată că aceasta nu soluționează fondul cauzei, ci un incident procedural, respectiv o împrejurare intervenită în desfășurarea procesului penal, determinată de formularea unei cereri de părți sau de procuror, de natură să aducă modificări în legătură cu instanța sesizată.

Așadar, instituția strămutării nu are caracterul unei judecări, pentru că în cadrul acestei proceduri nu se soluționează fondul cauzei, ci acela al unui incident procedural intervenit în administrarea justiției, inerent bunei funcționări a sistemului judiciar.

Ca atare, pronunțarea asupra cererii de strămutare nu implică judecarea aspectelor ce privesc fondul cauzei.

Cu privire la sintagma „fondul cauzei”, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Codului de procedură penală anterior în materia revizuirii hotărârilor pronunțate în temeiul art. 278 alin. (8) lit. a) și b) din același cod, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au reținut, prin Decizia nr. 17 din 19 martie 2007, că „hotărârile judecătorești prin care nu se rezolvă fondul cauzei nu pot fi supuse revizuirii. Or, în raport cu soluțiile ce pot fi pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. (8) lit. a) și b) din Codul de procedură penală de către judecătorul care examinează plângerea împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată, nu se poate considera că într-o astfel de etapă procesuală s-ar rezolva fondul cauzei, deoarece niciuna dintre aceste soluții nu implică stabilirea existenței faptei și a vinovăției în accepțiunea prevederilor art. 345 din Codul de procedură penală, respectiv prin condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.”

Prin hotărârea pronunțată în cadrul soluționării unei cereri de strămutare, instanța nu soluționează fondul unei cauze, ci doar stabilește în raport cu criteriile prevăzute de art. 71 alin. (1) din Codul de procedură penală dacă respectiva cauză va fi soluționată în continuare de instanța investită sau, în cazul incidenței vreunui dintre cazurile prevăzute de dispozițiile legale invocate, de o altă instanță egală în grad.

În consecință, cum prin hotărârea dată în judecarea unei cereri de strămutare nu se soluționează fondul cauzei, ci un

incident procedural intervenit în cursul desfășurării judecării unei cauze, în raport cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă.

În consecință, se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condiția restrictivă de admisibilitate analizată, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai chestiunilor de drept care conduc la dezlegarea în fond a cauzei sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecării.

Față de argumentele arătate mai sus, care fundamentează inadmisibilitatea sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și care prevalează, nu se mai impune analiza chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Constatând neîndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 1.103/54/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la admisibilitatea unei cereri de strămutare în procedura de cameră preliminară în care se verifică plângerea formulată împotriva soluției procurorului de neurmărire penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Micaela Radulian

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

